

det, at man ved at eftergive Fattighjælp egentlig ikke kommer Kvinderne til Hjælp. Den eneste Ret, Fattighjælpen berører dem, er Adgangen til at faa Alderdomsunderstøttelse, men den faa de ikke, selv om man eftergiver Fattighjælpen. Vedtages dette Forslag, vil man hjælpe og gavne Kvinderne. Det skulde ikke gerne synes jeg, kunne blive sagt, at i det samme Aar, som den danske Rigsdag bevilgede til en enkelt Familie 1½ Mill. Kroner om Aaret, nægtede den at vedtage et Forslag om at forkorte denne Frist fra 10 Aar til 5 Aar. De Herrer til Højre tale saa ofte onde, men jeg tror følte, Ord om den socialistiske Agitation. Maa jeg sige, at Bestemmelsen om de 10 Aar i Alderdomsunderstøttelsesloven er Agitation. Det er en Bestemmelse, der ophidser Fattigfolk. Det er en Bestemmelse, der har skabt Bitterhed og Had. Det er en Bestemmelse, der agiterer for Socialdemokratiet. Hvis de Herrer til Højre ville agitere for Socialdemokratiet, saa skulle de gøre eet: saa skulle de forkaste dette Forslag.

Indenrigsministeren (*Sigurd Berg*):

Som ærede Medlemmer vide, er det Spørgsmaal, denne Sag omhandler, et kendt Spørgsmaal her paa Rigsdagen — desværre ogsaa et kendt Stridsspørgsmaal. Ogsaa sidste Gang vi havde en Lov om Alderdomsunderstøttelse til Behandling, Loven af 23. Maj 1902, var dette Spørgsmaal Genstand for mange Forhandlinger her paa Rigsdagen, og det resulterede jo sluttelig i, at dette Ting for at faa Loven af 23. Maj 1902, fratoldt sit opstillede Krav om Indskrænkning af Fristen til 5 Aar. Naar man gjorde dette, var det ikke mindst paa Foranledning af og efter anbefaling af Medlemmer af dette Ting, som tilhørte det Parti, som har indbragt nærværende Lovforslag. Siden Loven af 23. Maj 1902 blev vedtagen, har man jo fra Regeringens Side i Overensstemmelse med Ønsker her fra Rigsdagen givet den nedsatte Invaliditetskommission i Kommissoriet blandt andet til Opgave ogsaa at forberede en Revision af den bestaaende Alderdomsunderstøttelseslovgivning, og der er derfor ikke fra Regeringens Side rørt ved Spørgsmaal, der komme ind under Ordningen heraf.

Hvad nu selve det foreliggende Spørgsmaal angaar, er min Stilling til dette ganske den samme, som den var i 1902, da vi behandlede det Forslag, der da blev vedtaget, og ærede Medlemmer ville altsaa vide, at jeg er stemt for Gennemførelsen

af en Foranstaltning som denne, og jeg skal under Hensyn til den Overskuelighed, som hele Spørgsmaalet har, ikke blot ikke indvende noget imod, at Lovforslaget gaar videre i dette Ting uden yderligere Opbeholdelse, men det skulde endogsaa glæde mig, om det maatte vise sig, som det ærede Medlem formodede, at der nu paa Rigsdagen er større Stemning for at gennemføre denne Foranstaltning, end der viste sig at være, da vi forhandlede det sidste Forslag om Alderdomsunderstøttelse.

Thomas Larsen: Jeg kan ganske tiltræde de Bemærkninger, den højtærede Indenrigsminister nu gjorde. Jeg tror som han, at de i dette Forslag nedlagte Tanker ere gode Tanker, og det er jo ogsaa gamle bekendte, idet det er Venstres gamle Tanker. Det er jo fuldstændig rigtigt, hvad den højtærede Minister sagde, at i 1902, da vi behandlede visse Ændringer i Alderdomsunderstøttelsesloven, vilde vi gerne have haft den Bestemmelse, der findes i dette Forslag, gennemført med det samme, og Venstres Ordfører, det daværende Medlem for Københavns 4de Valgkreds, Gustav Philipsen, fremsatte i Forbindelse med adskillige andre Medlemmer Forslag om at lade Lovforslaget gaa tilbage til Landstinget, for at man kunde faa den Bestemmelse, hvorefter de 10 Aar, som efter den nugældende Lov skulle gaa hen, forinden de, der have modtaget Fattighjælp, kunne faa Alderdomsunderstøttelse, forandredes til 5 Aar. Naar vi, skønt vi trykkede os meget stærkt ved at gaa med til Gennemførelsen af Alderdomsunderstøttelsesloven i den Skikkelse, hvori den da var kommen fra Landstinget, desuagtet gik med dertil, saa skyldtes det ikke mindst Hensynet til de Herrer Socialdemokrater, som meget ønskede at faa Lovforslaget gennemført i den Skikkelse, hvori det forelaa med Bebeholdelse af de fulde 10 Aar. Vi bøiede os derfor, selv om vi krympede os ved det, fordi vi ogsaa ansaa de i Landstinget vedtagne Ændringer for en lille Forbedring.

Men jeg erindrer endnu meget nøje, hvilken Iver der var over de Herrer Socialdemokrater i Anledning af dette Lovforslag. Jeg erindrer saaledes, at efter at vi havde vedtaget Loven her i Salen den 16. Maj 1902, var der blandt andet et meget stærkt Angreb i „Social-Demokraten“ paa mig personlig, fordi man fejlagtig mente, jeg havde modsat mig Lovens Gennemførelse i den Skikkelse, hvori den var kommen ned fra Landstinget. Jeg